

Arrest

nr. 216 072 van 30 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 3 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. VAN DOREN *loco* advocaat K. VERSTREPEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige tweede verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 197 979 van 15 januari 2018 omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn voorgehouden Somalische nationaliteit.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming volhardt in Somalische nationaliteit. Wel verklaart hij voordien de waarheid niet te hebben verteld. In werkelijkheid zou hij samengewoond hebben met zijn grootmoeder langs moederskant in de stad Marka tot de leeftijd van 9 jaar waarna hij door zijn grootmoeder naar haar zus in Kenia werd gestuurd.

Verzoeker legt ter ondersteuning van zijn huidig verzoek de volgende documenten neer: een kleurenkopie van één pagina van een Somalisch paspoort op naam van S.A.A., een kleurenkopie van één pagina van een Keniaans paspoort op naam van A.M., een kleurenkopie van een brief van een school in Nairobi d.d. 31 januari 2018 en een kleurenkopie van een foto.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe

elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in zijn Somalische nationaliteit en zijn nieuw afgelegde verklaringen, het vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.2. Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de bevoegde instanties intentioneel heeft gepoogd te misleiden. De argumentatie zich te hebben gehouden aan slecht advies van anderen biedt hiertoe, zoals ook in de bestreden beslissing te lezen valt, geen verschoning. Op een verzoeker om internationale bescherming rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn verzoek en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de bevoegde instanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat de nieuwe verklaringen van verzoeker en de door hem nieuw neergelegde documenten zijn nieuwe verklaringen over zijn opeenvolgende verblijfplaatsen voor zijn verzoek om internationale bescherming in België niet vermogen aan te tonen.

In de mate verzoeker voorhoudt dat het aannemelijk is dat hij niet meer kan vertellen over de reden van vertrek gezien de algemene onveiligheidstoestand in Somalië, de burgeroorlog die er heerste ten tijde van zijn vertrek, het feit dat hij zelf niet besliste om te vertrekken maar dat zijn grootmoeder dit deed en het feit dat hij slechts negen jaar was bij zijn vertrek, kan hij niet worden gevolgd. Immers, ook van een persoon met een jonge leeftijd mag worden verwacht dat hij correcte en gedetailleerde verklaringen kan afleggen omtrent de aangehaalde feiten indien hij deze effectief heeft meegemaakt én deze bovendien aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Verzoeker weet echter nagenoeg niets te vertellen over de redenen waarom hij Somalië, het land waarvan hij verklaart de nationaliteit te bezitten, heeft verlaten (adm. doss., verklaring meervoudige aanvraag 26 februari 2018, punt 17). Ook de door verzoeker nieuw neergelegde documenten kunnen zijn nieuwe verklaringen omtrent zijn opeenvolgende verblijfplaatsen niet aantonen. De kleurenkopie van een brief van een school in Nairobi van 31 januari 2018 toont aan dat verzoeker tussen januari 2013 en mei 2014 Kiswahili en Engels heeft gevolgd in de betreffende school. Dit document kan geenszins zijn verklaarde verblijf van zijn negende levensjaar tot zijn vertrek naar België in Kenia aantonen, laat staan zijn Somalische nationaliteit. De kopie van een pagina van een Keniaans paspoort op naam van A.M. en de kopie van een pagina van een Somalisch paspoort op naam van S.A.A., tonen enkel de nationaliteit en identiteitsgegevens aan van de personen in kwestie. Er kan niet op objectieve manier worden vastgesteld dat deze personen zijn oom en grootmoeder zijn, noch tonen deze pagina's aan dat verzoeker daadwerkelijk de Somalische nationaliteit heeft en op zijn negende levensjaar vertrokken is naar Kenia. Wat betreft de foto die verzoeker neerlegt, merkt de Raad op dat, voor zover er enige bewijswaarde aan kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld, een foto niet meer dan een momentopname is en bezwaarlijk ter ondersteuning kan dienen van de beweerde nationaliteit en verblijfplaatsen van verzoeker. Het bijkomend stuk gevoegd bij het verzoekschrift, luidens verzoeker een kopie van een aankoopbewijs van een kanzu (lang gewaad) in Nairobi d.d. 27 februari 2010, toont hoogstens aan dat verzoeker toen een gewaad gekocht heeft, niets meer en niets minder.

Gelet op voorgaande biedt verzoeker nog steeds geen zicht op zijn werkelijke nationaliteit of waar hij precies allemaal heeft verbleven voor zijn komst naar België. De aan het verzoekschrift gevoegde landeninformatie betreffende Kenia, slaat niet op verzoekers concrete situatie en volstaat niet zijn nieuwe verklaringen over zijn opeenvolgende verblijfplaatsen voor zijn verzoek om internationale bescherming in België aan te tonen.

De Raad benadrukt dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft hierbij inderdaad een samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Het is duidelijk uit het administratief dossier dat dit onderzoek terdege is gebeurd. Het CGVS heeft daarbij rekening gehouden met alle elementen die werden aangebracht, zoals wordt gesteld in HvJ 22 november 2012, MM v. Ierland, C-277/1 zoals aangehaald door verzoeker.

5. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. "

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 september 2018, volhardt verzoekende partij in de middelen van haar verzoekschrift. Zij licht toe dat in de beschikking niet wordt ingegaan op bepaalde kritiek in het verzoekschrift: zo stelt verzoekende partij dat er in bepaalde omstandigheden redenen of verklaringen kunnen zijn waarom asielzoekers bepaalde feiten verzwijgen, zoals ook wordt gesteld door UNHCR. Volgens verzoekende partij volstaat het niet om te verwijzen naar vorige leugenachtige verklaringen maar moet aan verzoekende partij de kans worden gegeven om uit te leggen waarom zij bepaalde aspecten van haar relaas op een andere manier heeft weergegeven. Onder verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens stelt verzoekende partij dat zij op advies van een oudere Somaliër verklaarde dat zij rechtstreeks uit Kenia kwam en verstrikt raakte in haar eigen leugens. Dit wil nog niet zeggen dat verzoekende partij geen vrees heeft voor vervolging. Verzoekende partij wijst er op dat zij een geloofwaardige verklaring heeft gegeven bij de vraag naar haar vertrek, en zij tijdens het interview zelf haar verklaring heeft verbeterd, maar dat haar verklaring niet werd weerhouden. Voorts verklaart verzoekende partij dat haar echte grootmoeder, Somalië nooit heeft verlaten, maar dat zij in Kenia bij de zus van haar grootmoeder verbleef. Het paspoort dat werd voorgelegd betreft dus niet de grootmoeder uit Somalië maar de grootmoeder uit Kenia. Volgens verzoekende partij is een en ander ook te verklaren doordat zij maar negen jaar was toen ze Somalië verliet en de reis bovendien traumatisch was: daar is niet verder op doorgevraagd – en er zijn wel degelijk verschillende redenen waarom zij niet meer kan zeggen over haar vertrek dan hetgeen zij gezegd heeft. Verzoekende partij kan ook niet meer vertellen over haar moeder aangezien zij haar maar een keer heeft gezien in het vluchtelingenkamp en voor het overige bij de zus van haar grootmoeder woonde. Verzoekende partij wijst ook op de stukken die zij heeft ingediend en stelt dat deze moeten onderzocht worden in samenhang met haar verklaringen die zij thans geeft. Verzoekende partij besluit dat daaruit dient vastgesteld te worden dat zij de waarheid spreekt en de documenten, die een begin van bewijs zijn, en haar nieuwe verklaringen een ander licht werpen op haar vorig verzoek zodat er een nieuw onderzoek moet gevoerd worden naar haar vrees.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 25 september 2018 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich grotendeels tot het opnieuw aanhalen van de in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie en het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Waar verzoekende partij toelicht dat in de bestreden beslissing niet wordt ingegaan op bepaalde kritiek in het verzoekschrift dat er in bepaalde omstandigheden redenen of verklaringen kunnen zijn waarom asielzoekers bepaalde feiten verzwijgen, zoals ook wordt gesteld door UNHCR, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“4.2. Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de bevoegde instanties intentioneel heeft gepoogd te misleiden. De argumentatie zich te hebben gehouden aan slecht advies van anderen biedt*

hiertoe, zoals ook in de bestreden beslissing te lezen valt, geen verschoning. Op een verzoeker om internationale bescherming rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn verzoek en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de bevoegde instanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas.”

Volgens verzoekende partij volstaat het niet om te verwijzen naar vorige leugenachtige verklaringen maar moet aan verzoekende partij de kans worden gegeven om uit te leggen waarom zij bepaalde aspecten van haar relaas op een andere manier heeft weergegeven, en zij stelt voorts onder verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens dat zij op advies van een oudere Somaliër verklaarde dat zij rechtstreeks uit Kenia kwam en verstrikt raakte in haar eigen leugens, en verder haalt zij aan dat dit nog niet wil zeggen dat zij geen vrees voor vervolging heeft. De Raad wijst dienaangaande op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat de nieuwe verklaringen van verzoeker en de door hem nieuw neergelegde documenten zijn nieuwe verklaringen over zijn opeenvolgende verblijfplaatsen voor zijn verzoek om internationale bescherming in België niet vermogen aan te tonen.”* Uit het administratief dossier (stuk 6, verklaring meervoudige aanvraag) blijkt dat verzoekende partij weldegelijk de mogelijkheid heeft gekregen om uit te leggen waarom zij bepaalde aspecten van haar relaas op een andere manier heeft weergegeven, maar haar verklaring daaromtrent niet als verschoningsgrond werd aanvaard.

Door algemeen te stellen dat zij een geloofwaardige verklaring heeft gegeven bij de vraag naar haar vertrek, en zij tijdens het interview zelf haar verklaring heeft verbeterd, maar dat haar verklaring niet werd weerhouden, weerlegt noch ontkracht verzoekende partij de vaststellingen uit de beschikking en de bestreden beslissing.

Voorts verklaart verzoekende partij dat haar echte grootmoeder, Somalië nooit heeft verlaten, maar dat zij in Kenia bij de zus van haar grootmoeder verbleef. Het paspoort dat werd voorgelegd betreft dus niet de grootmoeder uit Somalië maar de grootmoeder uit Kenia. Daargelaten de discussie aan wie het paspoort zou toebehoren, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *“De kopie van een pagina van een Keniaans paspoort op naam van A.M. en de kopie van een pagina van een Somalisch paspoort op naam van S.A.A., tonen enkel de nationaliteit en identiteitsgegevens aan van de personen in kwestie. Er kan niet op objectieve manier worden vastgesteld dat deze personen zijn oom en grootmoeder zijn, noch tonen deze pagina’s aan dat verzoeker daadwerkelijk de Somalische nationaliteit heeft en op zijn negende levensjaar vertrokken is naar Kenia.”*

Zij merkt verder op dat een en ander ook te verklaren is doordat zij maar negen jaar was toen ze Somalië verliet en de reis bovendien traumatisch was en daar niet verder op doorgevraagd is, en dat er wel degelijk verschillende redenen zijn waarom zij niet meer kan zeggen over haar vertrek dan hetgeen zij gezegd heeft. De Raad wijst eerst en vooral op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“In de mate verzoeker voorhoudt dat het aannemelijk is dat hij niet meer kan vertellen over de reden van vertrek gezien de algemene onveiligheidstoestand in Somalië, de burgeroorlog die er heerste ten tijde van zijn vertrek, het feit dat hij zelf niet besliste om te vertrekken maar dat zijn grootmoeder dit deed en het feit dat hij slechts negen jaar was bij zijn vertrek, kan hij niet worden gevolgd. Immers, ook van een persoon met een jonge leeftijd mag worden verwacht dat hij correcte en gedetailleerde verklaringen kan afleggen omtrent de aangehaalde feiten indien hij deze effectief heeft meegemaakt én*

deze bovendien aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Verzoeker weet echter nagenoeg niets te vertellen over de redenen waarom hij Somalië, het land waarvan hij verklaart de nationaliteit te bezitten, heeft verlaten (adm. doss., verklaring meervoudige aanvraag 26 februari 2018, punt 17)." Waar verzoekende partij stelt dat haar reis bovendien traumatisch was en daar niet verder is op doorgevraagd en er wel degelijk verschillende redenen zijn waarom zij niet meer kan zeggen over haar vertrek dan hetgeen zij gezegd heeft, merkt de Raad op dat verzoekende partij niet verder toelicht of concretiseert welke zaken zij nog zou hebben verteld over haar traumatische reis indien daaromtrent zou zijn doorgevraagd en welke redenen er nog zouden zijn waarom zij niet meer kan zeggen over haar vertrek dan hetgeen zij gezegd heeft. Evenmin geeft zij aan op welke wijze voorgaande elementen een invloed zouden kunnen hebben gehad op het verloop en de besluitvorming in haar huidig verzoek.

Verzoekende partij haalt aan dat zij ook niet meer kan vertellen over haar moeder aangezien zij haar maar een keer heeft gezien in het vluchtelingenkamp en voor het overige bij de zus van haar grootmoeder woonde. De Raad merkt op dat haar verklaring dat zij haar moeder maar een keer zou hebben gezien in het vluchtelingenkamp in strijd is met haar verklaringen gedaan op de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit het administratief dossier (stuk 6, verklaring meervoudige aanvraag, vraag 17) blijkt het volgende: "*Uw oma woonde ook met u in Merca? Ik ben grootgebracht door grootmoeder moederszijde. Niet door mijn moeder. Ik zag haar eens in Kenia. Ze verbleef in het vluchtelingenkamp in Kakuma. Ik ben verschillende keren bij haar geweest. Ik was 13-14 jaar toen ik haar voor het eerst heb gezien.*" Voorts blijkt nog uit de verklaring meervoudige aanvraag (vraag 20) dat verzoekende partij soms spreekt met haar moeder die in Mombassa verblijft.

Via een aanvullende nota maakt zij verschillende bewijzen van aankoop van kledij en textiel in Nairobi als bewijs van haar verblijf in Kenia over. Deze stukken betreffen fotokopieën. De Raad hecht geen bewijswaarde aan fotokopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Bovendien merkt de Raad op dat deze aankoopbewijzen hoogstens aantonen dat verzoekende partij op de daarop vermelde data daar kledij en textiel zou hebben gekocht, niets meer en niets minder.

De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij of zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt, moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas en ongeloofwaardige verklaringen en zonder bewijs van de voorgehouden nationaliteit en afkomst, maakt verzoekende partij zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van haar asielrelaas raakt, te verzwijgen stelt de commissaris-generaal op correcte wijze vast dat er redelijkerwijze van uitgegaan mag worden dat er geen elementen zijn die wijzen op een schending van het non-refoulementbeginsel voor zover verzoekende partij zou worden teruggeleid naar haar werkelijke land van herkomst.

Verzoekende partij wijst ook op de stukken die zij heeft ingediend en stelt dat deze moeten onderzocht worden in samenhang met haar verklaringen die zij thans geeft. De Raad merkt op dat uit de beschikking en de bestreden beslissing blijkt dat haar verklaringen samen met haar documenten zijn onderzocht.

Gelet op het voorgaande kan verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij besluit dat dient vastgesteld te worden dat zij de waarheid spreekt en de documenten, die een begin van bewijs zijn, en haar nieuwe verklaringen een ander licht werpen op haar vorig verzoek zodat er een nieuw onderzoek moet gevoerd worden naar haar vrees.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het volharden in de middelen van haar verzoekschrift en het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 25 september 2018 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS